

Sygn. akt VI Ka 303/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Robert Bednarczyk (spr.)

Sędzia Tomasz Skowron

Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Roksana Kulak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze del. do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marcina Piekarskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2023 r. sprawy:

R. K. ur. (...) w J. ((...))

s. J. P., S.

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 2 kk

R. M. ur. (...) w T. (...)

s. A., M. z domu B.

oskarżonego z art. 264 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 9 stycznia 2023 r. sygn. akt II K 948/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. M. w ten sposób, że:

- na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie wymierzonej w punkcie I części rozstrzygającej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby, wynoszący 3 (trzy) lata;

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego R. M. do informowania Sądu Rejonowego w Zgorzelcu o przebiegu okresu próby;

- w punkcie II części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu R. M. na poczet wymierzonej mu grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 sierpnia 2022r. godz. 16.50 do dnia 9 stycznia 2023r. godz. 16.00 ustalając, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. K. w ten sposób, że:

- na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie wymierzonej w punkcie III części rozstrzygającej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby, wynoszący 3 (trzy) lata;

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego R. K. do informowania Sądu Rejonowego w Zgorzelcu o przebiegu okresu próby;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zwalnia oskarżonych R. M. i R. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowania odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 303/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 9 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 948/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w			

sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<p>1.3.2. Podniesione zarzuty</p>		
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>		
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych</p>	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.					
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	<p>I. W apelacji adw. P. S. obrońcy oskarżonego R. M.:</p> <p>1. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 368 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 k.p.k. polegającą na oparciu rozstrzygnięcia na zeznaniach świadków D. W., S. S., A. W. i L. S., które nie zostały wprowadzone do przewodu sądowego w prawidłowy sposób, albowiem przepis art. 394 § 1 k.p.k. warunkuje jedynie odczytanie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

danych
dotyczących
osoby
oskarżonego
oraz wyniki
wywiadu
środowiskowego,
nie dotyczy zaś
protokołów
zeznań
świadków, przy
czym na
podstawie ww.
przepisu
załączono w
poczet materiału
dowodowego i
ujawniono
również inne
dokumenty, jak
protokół
zatrzymania
osoby, protokół
przeszukania,
ustalenia z
monitoringu z
dokumentacją
fotograficzną,
tablica
poglądowa wraz
z opisem,
dokumentacja
dotycząca
pojazdu S. wraz
z kserokopią
dokumentów,
materiał
poglądowy,
protokół
oględzin rzeczy
wraz z płytą CD
oraz
załącznikami,
dokumentacja
poglądowa,
opinia oraz
opracowanie
dotyczące
analizy połączeń
nr

	<p>telefonicznych, jak również informacja z KRK, pismo Komendanta Straży Granicznej i umowa najmu lokalu, to uchybienie doprowadziło do naruszenia art. 410 k.p.k. polegające na oparciu wyroku o okoliczności i dowody, które nie zostały przeprowadzone i ujawnione we właściwy sposób w toku przewodu sądowego i rozprawy głównej przed Sądem I instancji.</p>		
<p>2. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. polegającą na braku swobodnej oceny dowodów w sprawie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uznaniem winy oskarżonego R.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

M. w sytuacji, w której zeznania:

a) Świadków D. W., S. S., A. W. i L. S. zostały złożone jedynie przed organem prowadzącym czynności w postępowaniu przygotowawczym i w następstwie ich zatrzymania, przy czym poddanie ich depozycji weryfikacji na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego jest niemożliwe z uwagi na brak odebrania przez organ postępowania przygotowawczego danych możliwych do ich powtórnego przesłuchania – także przy wykorzystaniu międzynarodowej pomocy prawnej;

b) Świadka G. C. są nastawione na umniejszanie swojego udziału w okolicznościach objętych aktem oskarżenia, jaki skierowany został przeciwko oskarżonym w sprawie, co

<p>motywowane jest przerwaniem odpowiedzialności karnej na oskarżonego R. M. w obawie przed możliwością postawienia ww. świadka w stan oskarżenia.</p>		
<p>3. Obrazę przepisów postępowania w postaci art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego R. M. o skazanie bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w sytuacji, w której:</p> <p>a) Konsensualne zakończenie postępowania przez instytucję dobrowolnego poddania się karze (skazania bez przeprowadzenia postępowania dowodowego) jest prawem oskarżonego, w szczególności w sytuacji braku sprzeciwu ze</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

strony
Prokuratora;

b) Sąd I instancji
uznając, iż
przeciwko
uwzględnieniu
wniosku o
dobrowolne
poddanie się
karze (skazania
bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego)
przemawiają
okoliczności
natury
procesowej lub
materialnoprawnej,
nie przedstawił
możliwej
modyfikacji ww.
wniosku, w
kierunku, w
którym według
oceny Sądu
mogłoby dojść
do
uwzględnienia i
realizacji
przedmiotowego
uprawnienia
procesowego, na
co wskazuje art.
387 § 3 k.p.k.;

c) Oskarżony
złożył na piśmie
wniosek
wyrażający wolę
dobrowolnego
poddania się
karze (skazania
bez
przeprowadzania
postępowania
dowodowego),
zaś Sąd I
instancji –

pomijając tym samym uprawnienia oskarżonego do konsensualnego zakończenia sprawy – rozpoznał wniosek dopiero w następstwie ponownego wniosku złożonego na rozprawie w dniu 16 grudnia 2022 r., co wobec pouczenia oskarżonego o takim prawie przed rozpoczęciem jego przesłuchania na pierwszej rozprawie głównej, stanowi wyraz zignorowania uprawnień procesowych oskarżonego i uniemożliwia mu skorzystania z instytucji skazania bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, a nadto Sąd I instancji nie przedstawił kierunków możliwej zmiany złożonego wniosku;

d) Sąd I instancji na rozprawie w dniu 9 stycznia

2023 r.
pozostawił
wniosek
oskarżonego o
skazanie bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
bez rozpoznania,
uznając iż
wydanie
postanowienia
co do pierwszej
formy wniosku
stanowi
graniczny okres
czasu do jego
złożenia i
uwzględnienia,
w sytuacji w
której:

- rozpoznanie
wniosku o
skorzystanie
z instytucji
skazania
bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
możliwe jest
do czasu
zakończenia
pierwszego
przesłuchania
wszystkich
oskarżonych
na
rozprawie
głównej, a
nie – jak
przyjął Sąd
Rejonowy,
do czasu
wydania
postanowienia
w tym
przedmiocie

przez Sąd I
instancji;

- Sąd I
instancji
pomimo
złożenia
wniosku na
piśmie o
zastosowanie
instytucji
skazania
bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
dążył do
jego
nieuwzględnienia
i ww.
wniosek
został
rozpoznany
dopiero po
reakcji
procesowej
w postaci
żądania jego
rozpoznania;

- Sąd I
instancji
pomimo, iż
uznał, że
orzeczenie
wobec
oskarżonego
instytucji
przepadku
nie jest
możliwe,
nie
zaoferował
możliwego
zmiany
kierunku
wniosku,
przy czym
forma
wniosku

została
zmodyfikowana
w
następstwie
przerwy
zarządzonej
na
rozprawie w
dniu 16
grudnia
2022 r;

- Oskarżony
może
skorzystać z
instytucji
skazania
bez
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego
w
następstwie
modyfikacji
lub złożenia
kilku
odrębnych
wniosków,
wbrew
poglądowi
Sądu I
instancji, iż
wydanie
decyzji, co
do jednego
z wniosków
procesowych
w tym
przedmiocie
stoi na
przeszkodzie
uwzględnienia
uprawnienia
oskarżonego
do
skorzystania
z
przedmiotowej
instytucji
prawa

karnego procesowego.		
<p>Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia ww. zarzutów, skarżący podniósł zarzut:</p> <p>4. Rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego R. M. w sytuacji, w której:</p> <p>a) Oskarżony R. M. jest osobą dotychczas niekaraną i nie miał żadnych konfliktów z prawem;</p> <p>b) Oskarżony R. M. na etapie postępowania sądowego wyjaśnił okoliczności zarzucanego mu czynu, przyznał się do winy i wyraził wolę dobrowolnego zakończenia postępowania przez jego skazanie bez przeprowadzenia postępowania dowodowego;</p> <p>c) Sytuacja oskarżonego R. M. przemawia za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zastosowaniem
kary z
dobrodziejstwem
wolnościowego
jej
wykonywania,
albowiem w
czasie
popelnienia
przestępstwa nie
był on skazany
na karę
pozbawienia
wolności, czyn
zarzucany mu
popelnił
wyłącznie raz
(jego działanie
nie miało
charakteru
zorganizowanego),
nie jest
członkiem grup
przestępczych,
zaś jego
zatrzymanie,
prowadzenie
postępowania
karnego i
stosowanie
izolacyjnego
środka
zapobiegawczego
– z
uwzględnieniem
ww. okoliczności
w postaci
przyznania się
do winy i chęci
zakończenia
postępowania w
sposób
konsensualny,
świadczą o tym,
iż zastosowanie
kary
wolnościowej (w
tym także kary
pozbawienia
wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania) jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa;

d) Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pominął rozważenie wobec oskarżonego zastosowania kary łagodniejszej aniżeli kara bezwzględnego pozbawienia wolności, dyskredytując jego postawę procesową i okoliczności osobiste, uznając a priori, iż wyłącznie właściwa jest reakcja w postaci kary bezwzględnego pozbawienia wolności;

e) Ustalenia Sądu I instancji w zakresie wspierania działań Federacji Rosyjskiej i

<p>Białorusi przez oskarżonego R. M. są okolicznościami dowolnie przyjętymi, albowiem nie mają one wpływu na indywidualny wymiar kary, zaś aktualna sytuacja polityczna nie jest dyrektywą, którą Sąd powinien brać pod uwagę przy wyborze kary.</p>		
<p>II. W apelacji adw. M. M. obrońcy oskarżonego R. K.:</p> <p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż R. K. miał pełną świadomość, że bierze udział w pomocnictwie do organizowania nielegalnego przekroczenia granicy przez cudzoziemców i omawiał kwestię przywiezienia tych osób z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>organizatorem całego przedsięwzięcia, podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia prowadzą do wniosku, że oskarżony nie miał świadomości co do tego, że przewożeni przez niego pasażerowie przebywają na terytorium RP nielegalnie i planują przekroczenie granicy państwowej.</p>		
<p>2. rażąco niewspółmierność, orzeczonej wobec oskarżonego kary 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do okoliczności sprawy, właściwości i warunków osobistych sprawcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

**I. Odnośnie
apelacji adw.
P. S. obrońcy
oskarżonego
R. M.:**

Nietrafny był zarzut obrazy przepisów postępowania z pkt. 1 petitum apelacji a zmierzający do wykazania, że sąd oparł wyrok o okoliczności i dowody, które nie zostały przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego i na rozprawie głównej.

Wskazania wymaga, że z chwilą zamknięcia przewodu sądowego, zgodnie z art. 405 § 2 - 4 k.p.k. ujawnione zostały bez odczytywania protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie, a które nie zostały odczytane.

Należy podkreślić, że dokumenty wyszczególnione w postanowieniu Sądu Rejonowego z

dnia 9 stycznia 2023 r. (k. 479), zostały wskazane w akcie oskarżenia jako dowody, których ujawnienia na rozprawie domagał się oskarżyciel publiczny. Oczywistym jest przy tym, że wykładnia art. 405 § 3 pkt 2 k.p.k. prowadzi do stwierdzenia, że w odniesieniu do dowodów z dokumentów wskazanych przez oskarżyciela w akcie oskarżenia nie jest wymagana decyzja procesowa o ich dopuszczeniu podjęta przed rozprawą w trybie art. 352 k.p.k. lub na rozprawie w trybie art. 368 § 1 k.p.k., jako że dowody podlegają automatycznie ujawnieniu z mocy prawa. Jakkolwiek decyzja procesowa Sądu I instancji o dopuszczeniu tych dowodów z urzędu była zbędna, to nie

miała ona
żadnego wpływu
na treść
wydanego
wyroku.
Odnosnie zaś
protokołów
zeznań
świadków
przesłuchanych
w postępowaniu
przygotowawczym
sąd nie uznał ich
odczytywania za
niezbędne, a
oskarżyciel ani
obrońca
oskarżonego nie
żądali ich
bezpośredniego
przesłuchania na
rozprawie. Nie
zachodziły
zatem podstawy
wskazane
w art. 394 § 1 i 2
k.p.k. Protokoły
wskazane przez
oskarżyciela w
akcie oskarżenia
zostały objęte
mechanizmem
ujawnienia bez
odczytywania w
trybie
przewidzianym
w art. 405
§ 2 k.p.k. i
zostały w sposób
prawidłowy
włączone w
poczet materiału
dowodowego.
Przykładowo na
gruncie
komentowanego
przepisu w
orzecznictwie
Sądu
Najwyższego

wyrażono
pogląd, że
ujawnienie na
rozprawie
głównej
dokumentów z
kontroli
operacyjnej
zawnioskowanych
w akcie
oskarżenia w
wykazie
dowodów (art.
333 § 1 pkt 2
k.p.k.) następuje
w trybie art. 405
§ 2 i 3 pkt 1
k.p.k. Nie jest
zatem konieczne
wydawanie
decyzji
procesowej w
tym przedmiocie
(postanowienie
SN z 18 maja
2022 r., sygn.
V KK, LEX
nr 3439086). W
rozpoznawanej
sprawie nie
doszło zatem
do naruszenia
art. 410 k.p.k.,
ponieważ sąd
oparł wyrok o
okoliczności i
dowody które
zostały
ujawnione we
właściwy sposób
w toku przewodu
sądowego i na
rozprawie
głównej.

Oдноśnie
zarzutu z pkt. 2a
apelacji,
obrońca nie
poddął

merytorycznej
analizie treści
zeznań
świadków D. W.,
S. S., A. W.
i L. S., a
jedynie wskazał,
że dowody te
zostały w sposób
nieprawidłowy
włączone do
postępowania i
jako takie nie
powinny
stanowić
podstawy do
przypisania
oskarżonemu
odpowiedzialności
karnej za
popelnienie
zarzucanego mu
czynu. Skoro
skarżący nie
kwestionował
wymowy tych
dowodów, a
jedynie sposób
ich
wprowadzenia
do
postępowania, o
czym już Sąd
Okręgowy
wspomnił
wyżej (pkt. 1
apelacji), to nie
było potrzeby
powielania ich
oceny dokonanej
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Ocena
ta została
dokonana
zgodnie z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego i
spełnia kryteria

określone w art. 7 k.p.k. Dość przy tym stwierdzić, że oskarżony R. M. ostatecznie złożył wyjaśnienia, w których przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wbrew zarzutowi z pkt. 2b apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo czynił ustalenia faktyczne w oparciu o zeznania świadka G. C.. Z zeznań świadka G. C. wynika, że to oskarżony R. M. zaproponował mu przewiezienie cudzoziemców jako pierwszemu, jak również, że on sam nie zdecydował się ich przewieźć, ponieważ wiedział, że jest to kurs nielegalny i może za sobą ponieść konsekwencje. Pomimo tego, świadek zdecydował się wziąć udział w procederze i jechał za samochodem prowadzonym

przez
współoskarżonego
R. K. aż
do Z.. Przyznał
również, że
sfinansował
część paliwa
do samochodu
R. K.. Sąd
Rejonowy
trafnie ustalił,
że świadek znał
oskarżonych,
utrzymywał z
nimi bliskie
kontakty
towarzyskie, jak
również
komunikował się
z nimi
telefonicznie
odnośnie
szczegółów
dotyczących
transportu
cudzoziemców.
Okoliczności te
potwierdzają, że
udział świadka
nie był
przypadkowy,
lecz
zaplanowany,
podobnie jak
oskarżonych.
Tymczasem
obrońca nie
przedstawia
żadnych innych
okoliczności
wskazujących, że
dokonana przez
sąd orzekający
ocena zeznań
świadka jest
wadliwa, poza
oczywistym
twierdzeniem, że
próbował on
umniejszać

swoją rolę w realizowanym procederze, wypowiadając się negatywnie o R. M. i R. K..

Nietrafny był zarzut z pkt. 3 apelacji, a zmierzający do wykazania, że sąd orzekający nie uwzględnił wniosku oskarżonego o skazanie bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Wskazać należy, że oskarżony może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego pod warunkiem, że uczyni to do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej. Jest to termin ostateczny i nie podlegający przywróceniu (prekluzyjny), gdyż złożenie przez oskarżonego wyjaśnień w toku przewodu sądowego jest

faktem
dokonanym i nie
można cofnąć
jego skutków.
Od warunków
złożenia
wniosku należy
także odróżnić
warunki jego
uwzględnienia
przez sąd. W
ugruntowanym
w tej mierze
orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wyrażony został
pogląd, zgodnie
z którym sąd nie
jest związanym
ani samym
faktem złożenia
wniosku w trybie
art. 387 §
1 k.p.k., ani
treścią tego
wniosku. Może
więc odmówić
wnioskowi w
ogóle albo
uzależnić jego
uwzględnienie
od dokonania w
nim określonej
zmiany. Tak
więc z racji
fakultatywności
jego stosowania
nie można
mówić o rażącej
obrazie prawa
- wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 8 stycznia
2003 r., sygn.
WA 73/02 LEX
nr 187138;
postanowienie
Sądu
Najwyższego z

dnia 5 września 2006 r., sygn. IV KK 228/06 LEX nr 294961. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy w Zgorzelcu na rozprawie z dnia 16 grudnia 2022 r. nie uwzględnił wniosku oskarżonego o wydanie wyroku bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (k. 446), a zatem dokonał jego merytorycznego rozpoznania. W tych okolicznościach kolejny wniosek złożony przez obrońcę oskarżonego na rozprawie z dnia 9 stycznia 2023 r. został złożony z naruszeniem terminu określonego w art. 387 § 1 k.p.k.

Zasługiwał na uwzględnienie zarzut z pkt. 4 apelacji obrońcy oparty na względnej przesłance odwoławczej z art. 438 pkt. 4 k.p.k. Podzielić należy stanowisko obrońcy oskarżonego, że

wymierzona R.
M. kara 10
miesiący
bezwzględnego
pozbawienia
wolności nie jest
adekwatna do
stopnia winy i
stopnia
społecznej
szkodliwości
zarzucanego mu
czynu z art. 264 §
3 k.k. W realiach
przedmiotowej
sprawy nie
ustalono, ani nie
udowodniono
bezpośredniego
związku
oskarżonego z
przybyciem osób
zza granicy na
teren
Rzeczypospolitej
i
zaangażowaniem
jego osoby w tę
część
aktywności,
która miała
charakter
polityczny.
Tymczasem w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku Sąd
Rejonowy
powiązał ciężar
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
oskarżonego
także z
całokształtem
okoliczności
związanych z
przybyciem

określonych osób na teren Rzeczypospolitej Polskiej, a nie z faktycznymi czynnościami, jakie zostały przez oskarżonego podjęte, co nie mieści się w kryteriach określonych w art. 115 § 2 k.k. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że oskarżony jest osobą dotychczas nie karaną i nie wchodził z konflikt z prawem. Nie został mu udowodniony ani też ustalony udział w zarzucanym procederze w sposób zorganizowany. Nie sposób również pominąć, że oskarżony ostatecznie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Ogół tych okoliczności przemawia za tym, iż cele wychowawcze i prewencyjne kary mogą zostać osiągnięte poprzez wymierzenie oskarżonemu

kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Kierując się powyższymi względami Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. M. w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej w punkcie I części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu Rejonowego w Zgorzlecu o przebiegu okresu próby. Ponadto, w punkcie II części dyspozytywnej w ten sposób, że na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej mu grzywny okres tymczasowego aresztowania od

dnia 22 sierpnia 2022 r. godz. 16.50 do dnia 9 stycznia 2023 r. godz. 16.00, ustalając, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny.

II. Odnośnie apelacji adw. M. M. obrońcy oskarżonego R. K.:

Nietrafny był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt. 1 apelacji. Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych co do tego, że oskarżony miał świadomość, że bierze udział w pomocnictwie do organizowania nielegalnego przekroczenia granicy przez cudzoziemców. Odmiennie twierdzenia obrońcy mają charakter czysto

polemiczny. Już na wstępie należy zaznaczyć, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał, że przewiózł cudzoziemców do Z. w ramach wykonywanej przez niego pracy kierowcy taksówki. Tymczasem nie był to przewóz zarejestrowany w firmie (...), ponieważ firma ta posiadała koncesję wyłącznie na przewóz osób na terenie województwa (...). Co więcej, sposób w jaki doszło do umówienia dla nich transportu, eskorta przez jego dwóch kolegów do Z. znajdujących się w drugim samochodzie, wreszcie sposób ustalenia zapłaty za przewóz z nieznanymi mu osobami, telefonicznie, przy zapewnieniu, że będą z tego duże pieniądze, jednoznacznie świadczy o tym, że wiedział on,

iż bierze udział w nielegalnym przekroczeniu granicy.

Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą przy tym zeznania świadków A. W., D. W., L. S. i S. S., którzy opisali, w jaki sposób znaleźli się na terenie W., oraz że przebywali tam około dwóch tygodni.

Wskazali przy tym jakie były role oskarżonych, który z nich zajmował się dostarczeniem żywności do mieszkań oraz który przetransportował ich na stację paliw. Należy przy tym zaznaczyć, że były to osoby, z którymi oskarżony rozmawiał w trakcie podróży, rozmawiał w ich języku i wiedział skąd pochodzą. Twierdzenia oskarżonego, że byli to turyści, którzy jedynie dopytywali go, jak daleko jeszcze do granicy nie znajdują zatem oparcia w

zgromadzonym
w sprawie
materiale
dowodowym.

Również
tłumaczenia
oskarżonego, iż
jego przyjaciel
G. C. odmówił
ich zawiezienia
bo źle się czuł
i nie miał
czasu, w sytuacji,
gdy jechał zaraz
zanim
samochodem
razem ze
współoskarżonym
R. M.. Zebrany w
sprawie materiał
dowodowy nie
pozostawia
zatem żadnych
wątpliwości, że
obaj oskarżeni
mieli uzyskać
korzyść
majątkową za
nielegalne
zorganizowanie
przekroczenia
granicy, z tą
różnicą, że
działanie
oskarżonego R.
K. przybrało
postać
pomocnictwa
kwalifikowanego
z art. 18 § 3 k.k.
w zw. z art. 264 §
2 k.k.

Trafny okazał
się natomiast
zarzut rażącej
niewspółmierności
orzeczonej
wobec
oskarżonego

kary 7 miesięcy
pozbawienia
wolności (pkt. 2
apelacji).
Rozstrzygnięcie
Sądu I instancji
w tym zakresie
nie uwzględnia
należycie
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
czynu.
Wymierzając
oskarżonemu
karę Sąd I
instancji nie
wziął pod uwagę
w dostatecznym
stopniu tego, że
R. K. przebywa
legalnie na
terytorium RP
od września,
był zatrudniony
w spółce jako
kierowca i
ukończył szkołę
wyższą na
kierunku
zarządzenie. Nie
był on
dotychczas
karany i nie
wchodził w
konflikt z
prawem, zaś
przedmiotowe
zdarzenie było
incydentem w
jego życiu.
Ustalone
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe
przypisanego
mu
przestępstwa, a
także
prezentowane

przez oskarżonego właściwości i warunki osobiste powodują, że istnienie wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna, a orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spowoduje, że dolegliwość kary nie przekroczy stopnia winy. Powyższe zdaniem Sądu Odwoławczego uzasadnia zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary na okres 3 lat tytułem próby, przy jednoczesnym zobowiązaniu oskarżonego do informowania Sądu Rejonowego w Zgorzelcu o przebiegu okresu próby.

Wniosek

**W apelacji
adv. P. S.
obrońcy**

zasadny

<p>oskarżonego R. M.:</p> <p>1. O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>2. O zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary przez orzeczenie kary grzywny za czyn zarzucany oskarżonemu przy zastosowaniu instytucji z art. 37a § 1 k.k. oraz orzeczenie na podstawie art. 41a § 1 k.k. środka karnego w postaci zobowiązania do powstrzymywania się od przebywania w środowisku osób zajmujących się przemytem osób nielegalnie przebywających na terenie kraju.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>3. O zastosowanie wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>W apelacji adw. M. M. obrońcy oskarżonego R. K.:</p> <p>4. O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 264 § 3 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>5. O zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe zawieszenie wykonywania kary na okres próby 1 roku oraz zobowiązanie oskarżonego od powstrzymywania się od przebywania w środowisku osób trudniących się organizacją nielegalnego przekroczenia granicy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad.1 – Ad. 3</p>		

<p>Jedynie wniosek o zastosowanie wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zasługiwał na uwzględnienie, o czym nadmieniono wyżej w uzasadnieniu.</p>		
	<p>Ad. 4 -5</p> <p>Wobec bezzasadności zarzutów apelacji wniosek o uniewinnienie oskarżonego R. K. nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy uwzględnił natomiast wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe zawieszenie wykonywania kary, uznając jako odpowiedni okres próby 3 lat z jednoczesnym informowaniem sądu o jej przebiegu.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sprawstwo i wina oskarżonych w zakresie przestępstw przypisanych im w pkt. I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
W sytuacji, gdy ustalenia faktyczne		

<p>przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku nie nasuwają zastrzeżeń co do ich prawidłowości, zaskarżony wyrok w tej części jako prawidłowy i słuszny należało – w myśl art. 437 § 1 k.p.k. – utrzymać w mocy. Ponadto, w sprawie brak jest okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu na podstawie art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Pkt. I – III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

	Powody zmiany zaskarżonego wyroku w tej części zostały opisane wyżej w uzasadnieniu.		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV.	Kierując się względami słuszności Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od		

	zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa (art. 624 § 1 k.p.k.)
7. PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego wymiar orzeczonej kary.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego; wymiar orzeczonej kary.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana